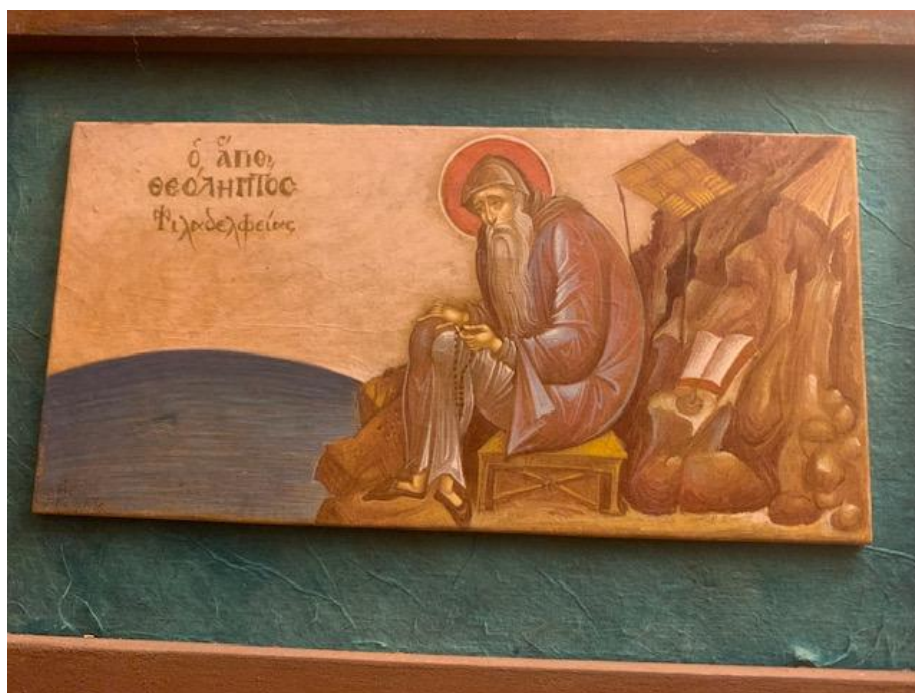

Εξόδιο δάκρυ αποχαιρετισμού στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ικονίου κυρό Θεόληπτο

Γεωργίου Ν. Βλατάκη, Άρχοντος Νομοφύλακος της ΜτΧΕ

*«Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθης και ζων μεταξύ
αμαρτωλών μετετέθης. Ηρπάγης, μη κακία αλλάξη σύνεσίν σου ή
δόλος απατήση την ψυχήν σου» (Σοφ. Σολ. 4).*

Δύο ημέρες πριν την ονομαστική σου εορτή, τώρα πού η αυλαία μιας ζωής, μιας πορείας, έκλεισε διά παντός τόσο πρόωρα και το μεν σώμα σου κατετέθη και «τάφω σμικρῷ ξενοδοχεῖται» μετά των γονέων σου και της αδελφής σου Σμαρούλας κατά σάρκα, η δε αθάνατος ψυχή σου κατέλαβε την ητοιμασθείσάν σοι μονήν εν τοις επουρανίοις, αδελφέ πεφιλημένε και φίλε επιστήθιε και μονάκριβε εκλεκτέ, μακαριστέ Θεόληπτε, δέξου

ταπεινόν «ἐξόδιον ὕμνον καί ἐπιτάφιον ὠδήν» εκ καρδίας ευγνώμονος και αλγούσης επί τη σή προσκαίρω απωλεία.

Άλγος οξύ και οδύνη βαθειά καθαιμάσσουν τις καρδίες όλων μας, για την οδυνηρή και απρόσμενη απώλεια του εκλεκτού ανυπόκριτου φίλου και πολυτίμου αδελφού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κυρού Θεολήπτου (κατά κόσμον Ιακώβου Φενερλή).

Μόνο με αυτά τα λόγια του Αγίου Πνεύματος, της Αγίας Γραφής, μπορώ να δώσω την απάντηση που απαιτούν τα αμείλικτα ερωτήματα της ανθρώπινης λογικής και υπόστασής μας για τον πρόωρο σου θάνατο, αγαπητέ μου πάτερ Θεόληπτε!

Η αιφνίδια και αδόκητη μετάστασή σου προκάλεσε βαθιά οδύνη, άφατη θλίψη και συγκίνηση σε όλους μας, προπάντων όμως σε εμένα που επί 45 έτη είμαστε αδελφικοί και αχώριστοι φίλοι.

Ποτέ δεν περίμενα ότι με έναν επιστήθιο φίλο μου που ενώ συνομιλούσαμε χθές βράδυ, ότι το πρωί δεν θα τον είχα.

Ποτέ δεν περίμενα ότι θα ζούσα μια τέτοια σοκαριστική εμπειρία.

Έναν άνθρωπο που σφράγισε καρδιές, συνειδήσεις και πορείες.

Μια σπάνια μορφή. Έναν πραγματικό Άρχοντα της Ρωμοσύνης.

Από τους τελευταίους μεγάλους Ρωμηούς.

«Επί τα όρη λάβετε κοπετόν και επί τας τρίβους της ερήμου θρήνον», διότι ο άξιος Ιεράρχης ημών και ακάματος προστάτης και φύλαξ ανύστακτος των ιερών της Εκκλησίας υποθέσεων, ο ποιμήν ο καλός και του Αρχιποίμενος Χριστού άριστος μιμητής, προσετέθη ήδη εις τους αιιδίμους προκατόχους του και κατέλιπε την Αγιωτάτην Εκκλησίαν και δη την Μητρόπολιν Ικονίου εν χηρεία. Ο άγγελος του Ικονιου, ο εις εκ των αστέρων του πολύπαθου Φαναρίου, απέστη εις τους ουρανούς!

Ο πατήρ Θεόληπτος δεν ήξερε να ζει με μισές αλήθειες και μισές αγάπες. Ήταν αληθινός μέχρι το βάθος της ψυχής του. Δίκαιος. Καθαρός. Ευθύς. Φιλόξενος. Αρχοντικός.

Με εκείνη τη σπάνια Φαναριώτικη τάξη που δεν αγοράζεται και δεν διδάσκεται· μόνο κληρονομείται μέσα από θυσία, παιδεία και ήθος.

Δια τούτο και θρηνούμεν και αποδυρόμεθα την αφ' ημών πορείαν του, καίτοι γνωρίζομεν ότι δι' αυτόν ισχύει το ψαλμικόν «Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού», και είμεθα απολύτως βέβαιοι ότι η έξοδος του είναι έξοδος ζωής, απόθεσις των αχρήστων πλέον δερματίνων χιτώνων, είσοδος εν ειρήνη εις την επηγγελμένην Βασιλείαν, πανευφρόσυτος συντυχία μετά της Θεοτόκου, των Αγγέλων και πάντων των Αγίων από των χειρών του αγωνοθέτου Θεού του.

Δεσπότη μου καλέ, πάντα ασφυκτιούσες μέσα στην υποκρισία.

Απεχθανόσουν τις μικρότητες και τους ανθρώπους με δύο πρόσωπα. Ό,τι έλεγες, το έλεγες κοιτώντας τον άλλον στα μάτια. Και ό,τι αναλάμβανες, το πήγαινες μέχρι τέλους, βάζοντας τα στήθη σου μπροστά χωρίς να λογαριάζεις κόστος, πόλεμο ή προσωπική φθορά. Τούτο μας παρηγορεί, τούτο μας ειρηνεύει, τούτο καταπνίγει την λύπην και περιστέλλει το πένθος δια την στέρησιν της σωματικής παρουσίας σου.

Ισχύει ο λόγος της ευχής «Ωσπερ επί της γης εν τη Εκκλησία σου λειτουργόν αυτόν κατέστησας, ούτω και εν τω ουρανίω σου θυσιαστηρίω ανάδειξον Κύριε' επι ανθρώπων πνευματική αξία κατακοσμήσας, επί Αγγέλων τη ση δόξη ακατάκριτον πρόσδεξαι «αυτός επι της γης την ζωήν αυτού εδόξασας, αυτός δε και την έξοδον του βίου αυτού εν τη εισόδω των Αγίων σου ποίησον και το πνεύμα αυτού μετά πάντων των απ' αιώνος σοι ευαρεστησάντων συναρίθμησον».

Ο θάνατος, αυτός «ο έσχατος εχθρός» (Α' κορ. 15,26) του ανθρώπου, της εικόνας αυτής του Θεού, ήλθε αναπόφευκτα και σε σένα και σε άρπαξε κυριολεκτικά από τα χέρια μας, βίαια, γρήγορα, αναπάντεχα. Θρηνούμε που σε χάνουμε, θρηνούμε που σε βλέπουμε νεκρόν, θρηνούμε την ανθρώπινή μας αδυναμία και ματαιότητα. Θρηνούμε τον άνθρωπο τον πλασθέντα ωραιότατον και διά χάριν αθάνατον από τα χέρια του Θεού, να γίνεται νεκρός, άμορφος, άδοξος μη έχων είδος.

Όσα και αν πω για σένα δεν θα μπορέσω να εκφράσω τα όσα αισθάνομαι και όσα τόσα χρόνια δεν σου είπα για λόγους πνευματικής αγωγής.

Τώρα πού σύ έν χώρα, δεόμεθα, παραδείσου γεύεσαι «του καινού τής Άμπέλου γεννήματος, τής θείας εύφροσύνης», σέ θωρώ νεανία, φοιτητής τότε εγώ, όταν το 1982 για πρώτη φορά επισκέφτηκα το Φανάρι με τον συμφοιτητή μου Βασίλη Φραγκιαδακη. Είχα δε αναζητήσει τότε τον Άγιο Φιλαδελφείας

κ. Μελίτωνα, αδεία του θείου μου Βλάση Φειδά, ομοτ. Καθηγ. ΕΚΠΑ, προκειμένου να μας ξεναγήσει αλλά έλειπε στο εξωτερικό και ενθυμούμαι ότι με εύσημο τρόπο μας είπες «Εμείς δεν μπορούμε να σας ξεναγήσουμε!!». Αυτό ήταν. Αυτός ο πρόσχαρος λόγος σου μας ένωσε για σαράντα πέντε έτη και από τότε γίναμε αχώριστοι φίλοι

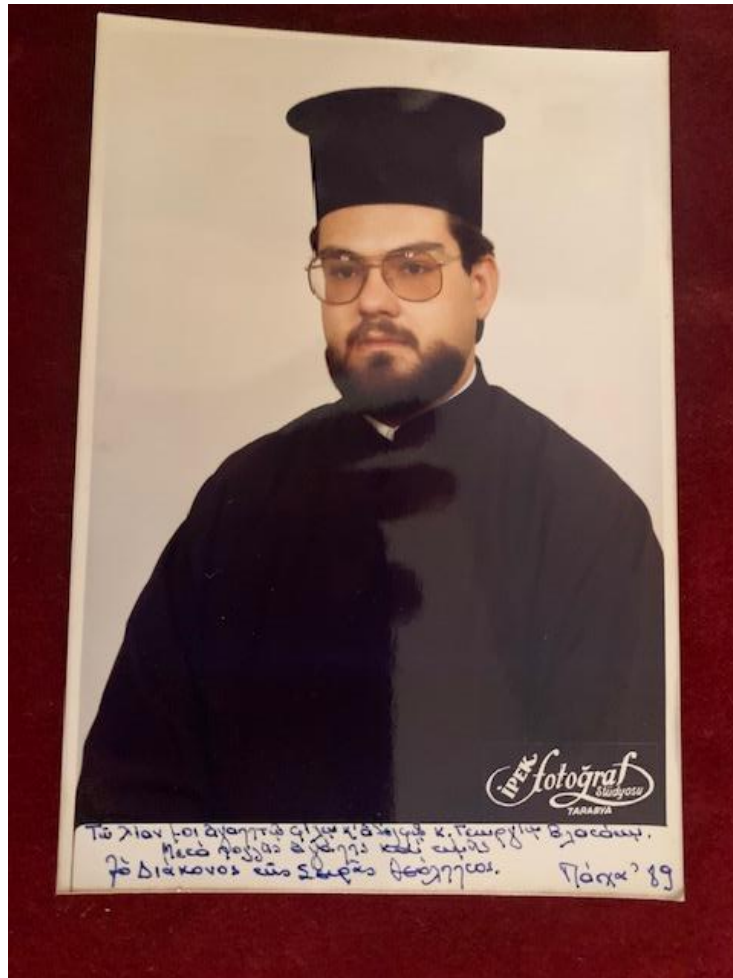

Δεν συμβιβάστηκες Ποτέ με το άδικο.

Ποτέ με την προσβολή των δικαίων του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Σε θεωρώ στο Φανάρι που διακόνησες ως διάκονος για πολλά χρόνια όχι λόγο ελλείψεως ικανοτήτων, αλλά γιατί αυτό τηρείτο ως παράδοση από παλιά κάτι άγνωστο στη σημερινή εποχή. Εσύ κι ο πολιός Γέρων Εφέσου κυρός Χρυσόστομος είχατε αυτό το προνόμιο να παραμείνετε διάκονοι πάνω από είκοσι πέντε έτη.

-6-

Εσύ ανέβηκες τις βαθμίδες της ιερωσύνης κι εγώ τις βαθμίδες της οικογένειας και της επιστήμης μου. Παρέμενες αγόγγυστα πιστός στον πνευματικό πατέρα σου τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο Α΄ από τον οποίο έλαβες ευλογία για όλους τους βαθμούς της ιερωσύνης. Είσαι δηλαδή δικό του παιδί

Σε θωρώ στο Φανάρι που υπηρέτησες, που αγάπησες και σε αγάπησαν. Με το χαμόγελο σου, την δοτικότητα σου, την εργατικότητα σου, τον ζήλο σου.

Αγάπησες τον Πατριάρχη και πατέρα σου με αγάπη απόλυτη.

Με αφοσίωση παιδιού.

Και όταν ακόμη τον στενοχωρούσες, δεν άντεχες ούτε στιγμή αυτή τη σκέψη. Έτρεχες αμέσως να διορθώσεις την αιτία της στενοχώριας.

Έτρεμες μήπως πάθει κάτι ο Πατριάρχης, ο Πατέρας σου.

Άγρυπνούσες γι' Αυτόν σαν φύλακας άγρυπνος της Μητρός Εκκλησίας.

Γιατί για Σένα τον Θεόληπτο το Φανάρι ήταν η καρδιά σου. Ήταν η αναπνοή σου. Ήταν η ζωή σου.

Δεν κατόρθωσες, δυστυχώς, παρά τις συστηματικές φροντίδες της ιατρικής επιστήμης, να διαφύγεις τη δολερή του θανάτου παγίδα, και υπέκυψες στην αδυσώπητη μοίρα του κοινού «πᾶσιν ἄνθρωποις» θανάτου, και ήδη έχεις αράξει στον όρμο των ουρανίων γλυκασμών.

Παρέδωσες το πνεύμα σε Εκείνον, στον οποίον τόσο ανένδοτα και τόσο ολοκληρωτικά του είχες αφιερώσει τη ζωή σου. Μετατέθηκες από τον Κύριο της ζωής και του θανάτου στο ουράνιο Θυσιαστήριο, στην Εκκλησία των πρωτοτόκων.

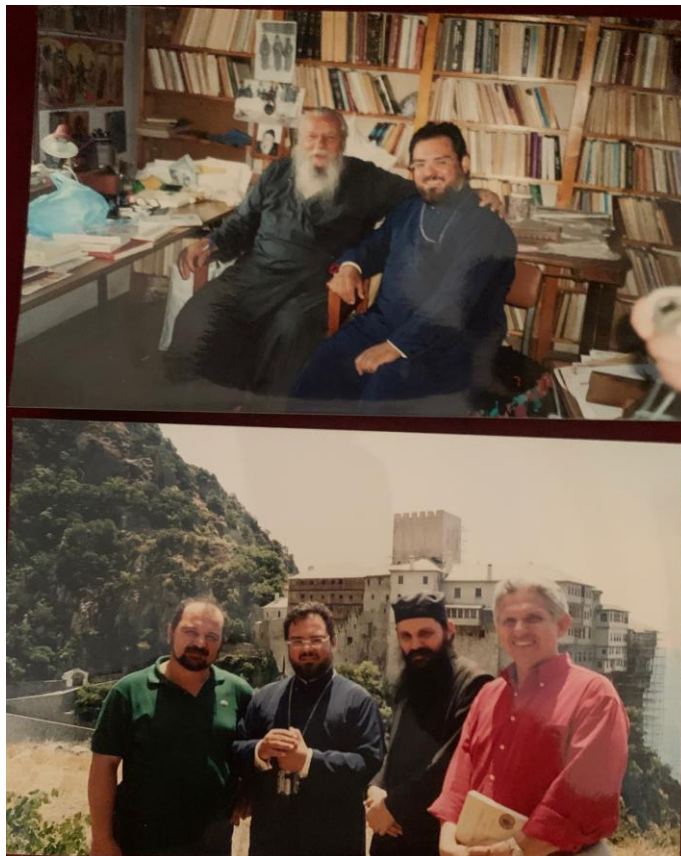

Υπήρξες για εμένα προσωπικά και την οικογένεια μου πολύτιμο δώρο του Θεού.

Περιεβλήθης δικαίως την αγάπη και την αναγνώριση των Αρχιερέων, του ιερού κλήρου, των συνεργατών σου στην αυλή του Πατριαρχείου και του πιστού λαού. Όλοι μας αισθανόμαστε βαρύτατη και πικρή την απώλεια και τεράστιο το κενό πού καταλίπεις.

Όσοι είχαν την ευλογία να σε γνωρίσουν εκ του πλησίον, δεν σε ενθυμούνται απλώς, αλλά βίωσαν κοντά σου μία παρουσία

προσφοράς, έναν προσηνή εκκλησιαστικό άνδρα, με φωτισμένη, διαυγή συνείδηση και υψηλό αρχιερατικό ήθος. Πάντα μετέδιδες μίαν αύρα χάριτος και εμπιστοσύνης, σε βαθμό πού όποιος διέβαινε το κατώφλι του γραφείου σου, ιδίως την περίοδο που διετέλεσες Πρωτοσύγκελλος, αισθανόταν ότι διέβαινε και την θύρα της καρδιάς σου. Και γρήγορα ήσουν εσύ πού εξερχόσουν να τους συναπαντήσεις. Ευτυχής όποιος είχε την ευκαιρία να σε συναναστραφεί και να αντλήσει από την πείρα σου, να δεχθεί την συμπαράστασή σου, να περιβληθεί την αγάπη σου. Και έτσι πάντοτε συμβαίνει: πέραν του έργου του, ό δίκαιος και ό άξιος διδάσκει και οικοδομεί με την ζωή του, όσο βραχύτερη κι αν την καταστήσει ό θάνατος.

Υπήρξες ποιμήν και υπηρέτης των ανθρώπων, έμπειρος πνευματικός πατήρ και γνήσιος θεράπων, «ύψηλός μέν τοῖς ἔργοις, ταπεινός δέ τῷ φρονήματι, ...εὐπρόσιτος, πρᾶος, ἀόργητος, συμπαθής, ἠδύς τόν λόγον, ἠδίων τόν τρόπον», τύπος

γενόμενος τῶν ἀδελφῶν του «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α΄ Τιμ. 4, 11).

Υπήρξες ως Ιεράρχης ανήρ εκκλησιαστικός πρώτου μεγέθους, προσφιλέστατος και ουσιαστικός, ο οποίος ως γνήσιο τέκνο του Φαναρίου, έφερες εντός σου την ζώσα παράδοση του Πατριαρχικού Τυπικού. Αναθρεμμένος στην αυλή της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας και μαθητεύσας πλησίον παλαιών Φαναριωτῶν Αρχιερέων, αποτυπώνοντας με φυσικότητα και ακρίβεια το ήθος, την σεμνότητα και την αρχοντιά που χαρακτηρίζουν πατριαρχική λειτουργική παράδοση.

Η εν τῷ θρόνῳ παρουσία σου αναδείκνυε την ακρίβεια του τυπικού και την εκκλησιαστική ευταξία θυμίζοντας εν πολλοῖς μορφές παλαιότερων Αρχιερέων, οι οποίοι διέσωσαν και μετέδωσαν το ήθος της Μητρῶς Εκκλησίας. Αποτελεῖς μια ζώσα μαρτυρία που συνεχίζει αδιάλειπτα να εμπνέει και να καθοδηγεί. Με την βιωτή σου επιβεβαιώνεις ότι στο Φανάρι η παράδοση δεν αναπαριστάται, βιώνεται.

Η διακονία σου είχε πρωταγωνιστική συμβολή στα εκκλησιαστικά δράματα. Σεμνός αλλά δραστήριος, πολύομματος και ακούραστος, φιλομόναχος και φιλάγιος. Ανέπνεες μες στην Εκκλησία, κι ο πόθος της βασιλείας του Θεού σε συνείχε βαθιά. Εξέπεμπες μίαν ανεπιτήδευτη, πνευματική αρχοντιά. Ήρεμος, ιεροπρεπής, μετρημένος, προσηνής στην επικοινωνία, διαλλακτικός, διακριτικός, διπλωματικός, σαφής και σταθερός όμως στις αρχές της πίστεως. Είχες το χάρισμα να κατευθύνεις πνευματικά με τον λόγο σου, να οικοδομείς με τον διάλογο και την δράση σου, χωρίς τύφο, προσποίηση ή διάθεση επιδείξεως. Υπόδειγμα ταπεινού φρονήματος, πλήρης φόβου Θεού, δόξασες το όνομα Αυτού και τίμησες την Ορθοδοξία και το Φανάρι.

Στήριξες όσο λίγοι τα νέα παιδιά, τους νέους κληρικούς.

Τα νέα πρόσωπα που έψαχναν δρόμο, παρηγοριά και στήριγμα.

Ήθελες να βλέπεις νέους ανθρώπους όρθιους, αξιοπρεπείς και δυνατούς.

Πίστευες στους νέους πριν ακόμη πιστέψουν οι ίδιοι στον εαυτό τους.

Η μερίχια παρουσία σου θα παραμείνει ζωντανή και ενεργός στη μνήμη και την καρδιά όλων όσοι είχαμε την ευλογία να σε γνωρίσουμε, να δεχτούμε την ευχή σου, τη συμβουλή, τον καλό σου λόγο, τις ευεργεσίες της αγάπης σου. Κατέλιπες πολλά άξια πνευματικά τέκνα, τα οποία συνιστούν και το κληροδοτήμά σου, την παρακαταθήκη σου προς την Εκκλησία. Ας αποτελέσει παράδειγμα για όλους μας. Τα ίχνη

Πόσους ευεργέτησες, Πόσους στήριξες αθόρυβα. Πόσες
οικογένειες κράτησες όρθιες, Πόσους πατέρες ανακούφισες,
Πόσους ανθρώπους σήκωσες από τη γη όταν όλοι οι άλλοι τούς
είχαν ξεγράψει...

Δεν ξέρω αν όλοι θα το θυμούνται, διότι σήμερα εποχή μας ξεχνά εύκολα τους ευεργέτες της. Ξεχνά εκείνους που μάτωσαν για τους άλλους.

Αλλά είμαι βέβαιος πως όσους κοίταξες στα μάτια και τους είπες αλήθειες - γραπτώς και προφορικώς - δεν θα μπορέσουν ποτέ να τις ξεχάσουν.

Γιατί ο λόγος σου είχε καθαρότητα.

Είχε βάρος. Είχε διορατικότητα. Έβλεπες μακριά.

Όπου σε καλούσε η Εκκλησία έτρεχες να σβήσεις τις φωτιές. Στην Ι. Μονή Βατοπεδίου την περίοδο της αλλαγής από ιδιόρρυθμο καθεστώς σε κοινόβιο, είτε στις σχέσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος με το Φανάρι και όπου υπήρχε ανάγκη.

Με ένα δάκρυ, απλό, λοιπόν, αδελφικό, δάκρυ αγάπης και ευγνωμοσύνης, δάκρυ καυχήσεως και υπερηφάνειας εν Χριστώ, δάκρυ πόνου και στεναγμού με δάκρυ αναγνωρίσεως και τιμής της προσφοράς σου, δροσίζω τον νωπό τάφο σου που θα σε δεχθεί, που το συνοδεύει ο παρήγορος σοφός ύμνος: «ποία τρυφή διαμένει λύπης άμέτοχος» και ότι «πάντα σκιᾶς άσθενέστερα, πάντα όνείρων άπατηλότερα»!

Κι εγώ... Δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο μου στάθηκες.

Πόσο με στήριξες. Πόσο στήριξες την οικογένειά μου.

Πόσο αγκάλιασες τους δικούς μου ανθρώπους με στοργή πατρική και αληθινή.

Αφουγκράστηκες τις χαρές και τις λύπες της οικογενείας μου. Αγάπησες την σύζυγο και τα παιδιά μου σαν δικά σου παιδιά.

Μας έμαθες την Πόλη , μας δίδαξες να την αγαπάμε, μας νουθέτησες με λόγους ισχυρούς για το Φανάρι, για τον Πατριάρχη μας. Για εμάς η Πόλη ήσουν ΕΣΥ! Σε είχαμε ταυτίσει με το μεγαλείο της Βασιλεύουσας.

Αλλά και εσύ Πάντα σε εμένα Θεόληπτε μου προσέτρεχες σε κάθε σου ανάγκη. Γιατί γνώριζες βαθειά την αγάπη που σου είχα και την εμπιστοσύνη που είχαμε ο ένας για τον άλλον. Τι να πρωτοθυμηθώ, την πρώτη φορά που έπαθες καρδιακό επεισόδιο στην Αθήνα και παρά του ότι ήσουν σε συγγενικά

χέρια έδωσες εντολή να έρθω κοντά σου. Την περιπέτεια σου στην Μυτιλήνη στηρίζοντας τον νυν Άγιο Ίμβρου κο Κύριλλο, όπου με δικό μου νομικό αγώνα σε αθώωσα, αλλά και στην τελευταία διαδικτυακή παρέμβαση σου για κάποιο σημαίνον πρόσωπο κατάφερα να σε βγάλω από την δύσκολη θέση με την επιστολή που σου τακτοποίησα.

Πορεύου νικητής, αξιομακάριστε Δέσποτα, με την συνοδεία των προσευχών μας, προς τον «κατελθόντα έν τοῖς κατωτάτοις τῆς γης καί συντρίψαντα μοχλούς αἰωνίους καί τριήμερον έξαναστάντα τοῦ τάφου».

Εκεί... όπου δεν υπάρχει πια πίκρα. Ούτε αδικία. Ούτε ανθρώπινη μικρότητα. Μόνο Φως. Μόνο Αλήθεια. Μόνο αιώνια δικαιοσύνη.

Καλό σου ταξίδι, αληθινέ μου Γέροντα και φίλε.

Καλό σου ταξίδι, γνήσιε μεγάλε Ρωμηέ. Σήμερα δεν κλαίνει μόνο οι άνθρωποι. Κλαίει η Ρωμιοσύνη. Πενθεί και Κλαίει το Φανάρι.

Κλαίουν όσοι γνώρισαν την αλήθεια της καρδιάς σου.

Πορεύθητι τήν μακαρίαν όδόν καί άναπαύου έν ειρήνη. Ό Κύριος άς σέ κατατάξει έν χώρα ζώντων.

Σήμερα δεν χάσαμε απλώς έναν Ιεράρχη. Χάσαμε έναν φρουρό αξιών.

Έναν άνθρωπο που τίμησε την Εκκλησία όχι μόνο με τα αξιώματά του, αλλά κυρίως με την παλικάριά, την καθαρότητα και το μεγαλείο της ψυχής του.

Και τώρα που έφυγες, αγαπημένε μου Δεσπότη, μοιάζει σαν να έσβησε ένα κερι παλαιό, τίμιο, καθαρό με άπλετο φως από τον κόσμο.

Μα ξέρω... πως στην αιωνιότητα θα σε περιμένουν οι γονείς σου ο κ. Γιώργος και η κα Όλγα που τους αφιερώθηκες και κυρίως στάθηκες τόσο πολύ στο πρόβλημα υγείας της μητέρας σου, που λίγα παιδιά φέρονται κατά αυτόν τον τρόπο.

Η αγαπημένη σου αδελφή Σμαρούλα που της έδινες απλόχερα ό,τι ήθελε.

Οι γεροντάδες σου. Ο πρώην Χαλκηδόνας κυρός Ιωακείμ της καρδιάς σου!

Όλοι εκείνοι που αγάπησες και που σε ανέμεναν με ανοιχτή αγκαλιά.

Σεβαστέ μου Γέροντα θεόληπτε, αξιομακάριστε αδελφέ μου πορεύου εν ειρήνη την αγαθήν πορείαν την άγουσαν εις την αληθή και άληκτον ζωήν. Εκοπίασας εν τη Εκκλησία του Χριστού και διηκόνησας αυτήν κόποις και μόχθοις πολλοίς. Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσω. Την πίστην τετήρηκας (Β΄Τιμ. 4,7). Την καλήν παρακαταθήκην εφύλαξας (Β΄Τιμ. 1,14) και εγένου πιστός άχρι θανάτου (Απ. 2,10). Νυν ευρίσκεσαι εν τη

αιωνιότητα. Έχεις συνοδοιπόρους τους υπέρ της Εκκλησίας κόπους σου. Έχεις εφόδιον τις προσευχές της Εκκλησίας, του πατρός Σου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α΄, και των πνευματικών σου τέκνων. Έχεις εισηγητή ενώπιον του θρόνου του Αρνίου τον «στέφανον του φίλου και αδελφού» που σε κυκλώνει τούτη τη στιγμή και εύχεται ο Αρχηγός της ζωής και του θανάτου να σου αποδώσει τον στέφανο της ζωής.

Συ δε φιλόχριστε, αξιόθεε, άξιε πάντων των Μακαρισμών του Χριστού, πολυφίλητε και πολύκλαυστε Αδελφέ, αναπαύσου εν τω φωτί του Θεού μέχρι της κοινής Αναστάσεως κατά την ρήση του Μεγάλου Βασιλείου, «ὕπνος γάρ τοῖς δικαίοις ὁ θάνατος, μᾶλλον

δέ πρός μείζονα ζωήν ἐκδημία». Προσδοκώντας τήν Ανάσταση τῶν νεκρῶν καί τήν αἰώνια ζωήν! Αἰωνία ἀγήρωσ και αγία σου η μνήμη.

«Μύσας τελευτή Θεόληπτος ὁ πάνυ

Το ζών αεί φώς και τελευτήσας βλέπει».